

[Jørgen Jensen.]

vi brug for i Danmark? Hvor mange har vi igen projekteret, og hvornår kommer de til udførelse?

Må jeg tage et andet eksempel. Vi bruger i år 260 mill. kr. til skoleinvesteringer. Efter oversigten skal vi om 3 år anvende 300 mill. kr. til dette. Så kan man spørge: hvor mange folkeskoler eller hvor mange gymnasier kan man så få for disse penge? Hvad betyder det i klasseværelser? Hvor mange elever kan tages under uddannelse for disse 300 mill. kr., hvis de bliver bevilget, og hvor mange elever skal der i det hele taget skaffes plads til?

Det er naturligvis ikke for at genere den højtærede økonomiminister at jeg rejser disse spørgsmål, men de står altså ganske ubesvarede, og det er nok svar herpå, vi er interesseret i at få. Man kan mere alment sige det således: hvad får borgerne og samfundet i virkeligheden for disse store millionbeløb, hvilke større og bedre goder stilles til rådighed, hvis pengene bevilges?

Jeg indrømmer som sagt, at der i de omtalte oversigter er indeholdt en vis prioritering. For 3 års perioden som helhed gælder det, at de samlede offentlige investeringer skal stige med 33 pct. Stærkest — med 97 pct. — skal øjensynlig de sociale institutioner udbygges, og her er der altså næsten en fordobling. Også de højere læreanstalter og forskningen skal have stærkt stigende bevillinger; de skal nemlig forøges efter disse oversigter med 74 pct., andre skoler derimod kun med 15 pct. Bevillinger til vejene skal forøges med 52 pct. Det er eksempler.

Disse og mange andre tal kan man som sagt læse i materialet, men kan man egentlig bedømme disse tal, uden at vi ser et langt mere detaljeret materiale? Er det rigtigt, når vi her i folketinget skal tage beslutning på den ene eller den anden måde om disse forhold, da at konstatere, at én slags investeringer skal stige med 37 pct., medens der på et andet område skal ske en forøgelse med f. eks. 69 pct.? På det foreliggende grundlag må jeg nærmest melde pas, og jeg tror egentlig, at de fleste andre ærede medlemmer må gøre det samme.

Vi kan altså konstatere, at sådan mener økonomiministeren — jeg går også ud fra, at hele regeringen gør det — men om det er rigtigt og rimeligt, savner vi egentlig over-

bevisende og motiverende baggrundsmateriale for at kunne bedømme. Jeg vil derfor, og dér føler jeg mig helt enig med det ærede medlem hr. Henry Christensen, opfordre økonomiministeren til at fremskaffe og offentliggøre et sådant materiale, der bl. a. kunne vise, hvordan og hvorfra man er kommet frem til netop disse eller andre tal, og som kunne fortælle os, hvad vi får for disse mange milliarder kroner eventuelt også hvor anlæggene skal ligge i landet. Også det er jo et ganske vigtigt spørgsmål.

I en sådan udførlig redegørelse, som jeg synes passende skulle trykkes på samme måde som mange andre redegørelser bl. a. fra det økonomiske sekretariat bliver det, måtte der også efter mit skøn være budgetter for de driftsudgifter, der følger direkte af disse store offentlige investeringer. En ny skole eller en ny læreanstalt giver naturligvis fordele, men den koster jo også noget. Den kræver lærere og undervisningsmateriel og meget andet. Hvad koster det så i yderligere driftsudgifter, hvis vi investerer for 100 mill. kr. mere i undervisningen? Og vi skulle som før nævnt op på en 300 mill. kr. i det kommende år. Har vi i øvrigt lærerkræfter nok dertil? Og ganske på samme måde er det med andre investeringer. Jeg vil dog også tro, der er lyspunkter her, f. eks. skulle det vel være således, at når vi investerer store beløb i statsbanerne, kan vi vel udnytte de tekniske fremskridt og spare mandskab. Det ville være rart at få noget sådant opklaret og sandsynliggjort.

I øvrigt giver jeg økonomiministeren ret i, at hans 3-årige budgetter egentlig ikke indeholder megen dramatik. De indeholder jo slet ikke de store, i vide kredse populære, i hvert fald meget spændende broprojekter og lignende. Disse sidste kommer først frem i de såkaldte perspektivplaner — det synes jeg er et udmærket ord — og disse perspektivplaner strækker sig over de næste 10 år. Her igen er det således, at den højtærede økonomiminister giver en bestemt prioritetorden eller rækkefølge. Først, fortæller han, kommer Store-Bæltbroen og tunnelbanen i København. Som nr. 2 i rækken skal Øresundsbroen komme, og som nr. 3 en ny Storstrømsbro. Det nævnes også, at den endelige linjeføring af den jyske motorvej vil blive foreslået så vidt